

La gota malaia

«Mantenir la visibilitat dels llaços grocs és un deure cívic d'aquells qui defensem la llibertat dels presos polítics i dels qui volem una democràcia millor»

La gota xinesa i la bota malaia són dos tipus de tortura salvatge ben diferenciades que s'han barrejat en el nostre llenguatge per donar a llum a una criatura estranya: la gota malaia. I la culpa (com de moltes altres coses molt més greus) fou de Felipe González, expresident del govern espanyol. Feia referència a l'època de Pasqual Maragall com alcalde preolímpic, que no parava de demanar i reclamar energies i inversions per Barcelona.

Avui la gota malaia dels nostres temps és el tema dels llaçets grocs. I sobretot de com l'espanyolisme no només no ho tolera, sinó que li ha posat la creu. Una regidora de Ciutadans a Còrdova va venir a Catalunya a fer-se fotos traient llaços grocs del carrer. Ara s'ha descobert un grup organitzat -amb agent de la Guàrdia Civil i tot- que es dedicava a tal ofici i estava radicat a la Ribera d'Ebre. De debò no hi ha res més a aportar des de l'espanyolisme? Ho dic preocupat perquè enyoro l'autèntica discussió.

El llaç groc és un símbol de solidaritat amb els presos polítics castigats per l'Estat per promoure el referèndum de l'Estatut d'octubre. Els símbols els carrega el Diable d'acord, però no és una esvàstica precisament. No puc entendre perquè pot incitar a l'odi. I em fa somriure la historieta de la perversió de l'espai públic. I són constants, piquen pedra, la gota malaia.

La qüestió és si molts dels nostres conciutadans quan s'informen a Antena 3 o Cuatro i veuen aquestes *milongues* poden acabar creient que un llaç groc els pot ofendre. De bona fe no es pot entendre un símbol solidari amb una causa, encara que no es comparteixi, en un element provocador.

No és comparable, però les banderes en si mateixes no molesten, sí el significat que tinguin. La bandera espanyola preconstitucional defensa el franquisme, com la bandera del falç i el martell (encara que molts joves semblen no voler saber-ho) que encara avui segueix sumant mort i por. Un llaç groc defensa la llibertat d'uns polítics que estan presos per defensar i aplicar les idees dels qui els va votar.

Cal estar alerta amb la temptació d'ignorar allò que ens avorreix. Mantenir la visibilitat dels llaços grocs és un deure cívic d'aquells qui defensem la llibertat dels presos polítics catalans en concret, i en general dels qui volem una democràcia millor. Si deixem passar qüestions com aquesta potser d'aquí res ja ens hauran pres els números, i llavors ja no caldrà caminar si no aprendre a volar per deixar-ho tot de nou. Però som els qui obrim la botiga després de perdre Barcelona el 1714 o el 1939. I així seguirem per molta gota malaia que se'ns faci.